

SZTEHLO GÁBOR: HÁROMSZÁZHATVANÖT NAP – EMLÉKEK A MAGYARORSZÁGI ZSIDÓMENTÉSÉRŐL 1944-BEN.

Magvető, Budapest, 2022. 579 oldal.

Sztehlo Gábor evangélikus lelkész, a *Világ Igaza*, e könyvében visszatekint 1944-es embermentő tevékenységére. A református Jó Pásztor Bizottság tagjaként, a Nemzetközi Vöröskereszt támogatásával, a nyilas uralom és Budapest ostroma idején csaknem 2000 üldözött gyereket és felnőttet mentett meg. A háború után az árván maradt gyermekek számára demokratikus alapon működő árvaházat hozott létre (Pax Gyermekeotthon, a Pax Magyar Szociális Alapítvány, amelynek keretében 1945 és 1950 között működött a demokratikus szellemiségű, egymás tiszteletére épülő Gaudiopolis gyermekköztársaság). Sztehlo nonkonformista, kivételes életutat járt be, teljes mértékben „korszerűtlen” volt, mindig azt csinálta, amit nem vártak volna el tőle.

Sztehlo munkásságának legfontosabb dokumentuma a saját visszaemlékezése, amely jó másfél évtizeddel az események után, 1961–62-ben keletkezett svájci emigrációjában. Bár a szöveget életében nem adták ki, a svájci közeg jóval szabadabb emlékezési lehetőséget biztosított számára, mint a Kádár-kori Magyarország. A memoárt az 1980-as évek elején Bozóky Éva – számítva a pártállami cenzúrára, ám fontosnak tartva a nemzetközi területen kevésbé ismert embermentő visszaemlékezéseit –, a szerkesztésen túlmenően, nagyjából a felére rövidítette az eredeti művet: Sztehlo egyes kitételei ugyanis sértették a korszak tabuját, így a kádárista egyház érzékenységét is. Kimaradt a politikai rendszer kritikája, az antiszemitizmus, vagy az orosz katonák agresszivitása, amely Sztehlóval szemben is megnyilvánult. Bozóky ugyanakkor hozzáértő módon és alázattal nyúlt a szöveghez, átstilizálta, összevonta, szűkítette a leírást. A sztehloi örökséget az evangélikus egyház sokáig még így sem vállalta, félszegen, szinte titokban beszéltek róla.

Isten kezében címmel először 1984-ben, majd számos újrakiadásban jelent meg (angolul és németül is). A 2022-ben kiadott Sztehlo-napló a Magvető gondozásában, amely a *Tények és tanúk* sorozatban jelent meg, *Háromszázhatvanöt nap. Emlékek a magyarországi zsidómentésről 1944-ben* címmel az első teljes, csonkítatlan kiadás, függelékekkel és a sajtó alá rendező Kunt Gergely jegyzeteivel és utószavával 579 oldal, míg az 1984-es *Isten kezében* mindössze 234 oldal volt.

Kunt nagy feladatra vállalkozott: az Evangélikus Országos Gyűjtemény tulajdonában lévő (17 ívnyi) kézzel írt, illetve legépelte Sztehlo-naplóváltozatok több példányát vetette össze a Bozóky-féle szerkesztéssel, és szöveghűen gondozta a memoárt.

Ugyanő a *Credo* című lap 2022. évi 2. számában a kihagyott és átstilizált szövegrészekről külön tanulmányt is írt, sajnálatosnak találom, hogy ezt nem a visszaemlékezés függelékébe építette bele. Annál is inkább, mert szerkesztőként Schmal Alexandrával, igen alapos munkával, részletes lábjegyzeteket készítettek, bemutatják a Sztehlo-családfát, továbbá néhány eredeti dokumentum és a színvonalas utószó is segít a tájékozódásban.

Az annotált névmutató pedig külön csemege: a családi-társadalmi kapcsolati háló bontakozik ki belőle, segítséget nyújt a mentőházak tulajdonosainak azonosítására.

Abban az időben íródott a memoár, amikor a holokausztra vonatkozó mai szavaink, mint a vézskorszak vagy a soá, még nem léteztek – írja Kunt Gergely a 2022-es napló szerkesztői utószavában. Sztehlo érezhetően kínlódik is a leírással, legtöbbször természeti jelenségekhez, például tornádóhoz hasonlítja a zsidóüldözést vagy metafizikai térbe helyezi és a gyűlölet pusztításáról beszél. Nem az események pontos és összeszedett leírására törekedett, inkább tanulságokat vont le a történetekből a maga és a későbbi lelkésznevezettek számára. Embermentő tevékenységét ismerve különösen megrázóak azok a sorai, amelyek – vissza-visszatérve – a „mi lett volna, ha” kérdését vizsgálják. Mikor és hogyan szánta el magát a tekintet nélküli embermentésre? Mikor és hogyan vált bystanderből, szemlélő, kívülálló, sokáig nem cselekvő lelkészből embermentővé? Tudatosan vagy ösztönösen cselekedett 1944 tavaszán?

Sztehlonak, a szociálisan érzékeny, tehetséges, jó kapcsolatokkal rendelkező, a Haggemacher nagypolgári családból származó evangélikus lelkésznek korábban a legfontosabb feladata a finn mintára létrehozott népfőiskola irányítása volt. Ez töltötte ki a mindennapjait, annyira, hogy sokáig nem látta, mi történik országában, pl. a zsidóság jogfosztása kapcsán. Egyfajta erkölcsi utazás bemutatásának is értelmezhető ez a memoár. Szembenézés, bűnvallás, ahol bizonyosságot tesz és Isten kegyelméről, részint a bűnökről, mulasztásokról is beszél. Ha Ő úgy érezte, hogy nem tett eleget embertársaiért, akkor mit mondhatnak a kortársak, mit mondhatunk mi, mai utódai arról, hogy mit tett az egyház?

367

Megrendítő olvasni az önéletírásban azt a folyamatot, ahogy embermentővé válik, olyan segítővé, akit végig kétségek nyomasztanak amiatt, hogy esetleg több embert is megmenthetett volna. Munkáját pedig nem egyháza támogatásával, hanem éppen támogatásának hiányában végezte – erre az önéletrajzában a legnagyobb tapintattal és udvariassággal, semmit fel nem hánytorgatva ugyan, de mégis több helyen utal. Egyetlen intézmény volt, amelyre Sztehlo támaszkodhatott: a Nemzetközi Vöröskereszt, amelynek itteni munkáját a svájci Friedrich Born szervezte meg. Sztehlo hatalmas empátiával rendelkező csapatjátékos és nem magányos harcos volt.

A kötet utószavában az 1946 utáni történések is felvillannak: a naplóíró ugyanis még ekkor sem tagadta meg önmagát, amikor új üldözöttek új szenvedései új feladatok megoldására sarkallták. Az ötvenes években azzal foglalkozott, hogy az osztályidegenség vádjával kitelepítetteknek gyógyszert és élelmiszert juttasson. Ezért is megkapta „jutalmát”: egyháza felmentette kőbányai segédlelkészi pozíciójából, és 1961-ig, családjának svájci meglátogatásáig páriaként élt saját hazájában.

Hosszú ideig sem ő, sem az emlékezete nem illeszkedett be saját egyházába, „gyermekai” őrizték emlékét. Az őt illető megbecsülésre a rendszerváltásig kellett várni: létrejött a Sztehlo Gyermek- és Ifjúságsegítő Alapítvány, gimnázium, diakóniai és világi intézmények is viselik a nevét. 2009-ben Sztehlo születésének 100. évfordulóján az evangélikus múzeumban kiállítást szerveztek, három éve jelent meg a Luther Kiadó sikerkönyve, a *Sztehlo-gyerekek voltunk*. Az Evangélikus Múzeum Gyűjteménye és az Evangélikus Hittudományi Egyetem 2021-ben kutatócsoportot hozott létre Sztehlo Gábor munkásságának történettudományi módszerekkel való feldolgozására. Ennek a munkának az első „lenyomatát” tartja kezében az Olvasó.

B. Kádár Zsuzsanna

TÉNYEK ÉS TANÚK

Sztehlo Gábor
**Háromszázhatvanöt
nap**

Emlékek a magyarországi
zsidómentésről 1944-ben

m